

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8851/2021
28.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Глигоријевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Нешић Тетковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 394/21 од 08.04.2021. године, у седници одржаној 28.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 394/21 од 08.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 394/21 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7187/18 од 04.02.2020. године, која је исправљена решењем истог суда П 7187/18 од 31.08.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцу исплати 11.500 евра, са каматом по стопи Европске централне банке почев од 15.11.2010. године па до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до коначне исплате по стопи коју прописује Закон о затезној камати, све у динарској противвредности, као и 600.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2010. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 426.404,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршност одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 394/21 од 08.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7187/18 од 04.02.2020. године, која је исправљена решењем истог суда П 7187/18 од 31.08.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.11.2010. године. Решењем Апелационог суда у Београду Гж 401/2017 од 30.03.2018. године укинута је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Побижана другостепена пресуда донета је 08.04.2021. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају на основу члана 506. став 2. истог примењују одредбе Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права (чланова 17, 557. и 562. Закона о облигационим односима) које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Посебном ревизијом не може се побити правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Имајући ово у виду, као и да тужена не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда, да се у конкретном случају ради о парници ради дуга, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, произилази да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11... 18/20), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 15.11.2010. године, а вредност побижаног дела правноснажне пресуде је 1.830.623,05 динара (11.500 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и 600.000,00 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побижана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић